

ȘANTIER DRAMATURGIC

■ DAN TĂRCHILĂ

Călătoria fantastică este titlul piesei pe care am terminat-o de curînd, dar la care mai am încă de lucrat un timp, cîteva luni probabil. Inspirată din ideea basmului „Tinerete fără bătrînețe și viață fără de moarte”, piesa petrece însă astăzi (nu s-ar putea petrece decît astăzi) într-o atmosferă de science-fiction (de altfel, chiar am subintitulat-o o piesă S.F.). Într-un decor unic (ruinele unui castel), se confruntă cinci personaje: două femei și trei bărbați: Dora (25 de ani), Femeia în violet (foarte, foarte bătrînă), Phil (20 de ani), Picior de cal (45 de ani) și George (30 de ani). Totuși, spectacolul va trebui să aibă un actor în plus: Phil bătrîn (în actul al III-lea), care să interpreteze pe Phil cel tînăr din primele două acte ajuns la o vîrstă de peste o sută de ani.

Călătoria fantastică nu este o povestire a basmului, ci o interpretare a lui, a sensurilor implicate într-o poveste populară cu o vechime imemorială și de o frumusețe și profunzime neîntrecute.

ȘANTIER DRAMATURGIC

■ TUDOR POPESCU

Dintre toate genurile literaturii, dramaturgia este cea mai legată de condiția sa materială, de necesitățile imediate ale teatrelor. O piesă genială cu treizeci de personaje are mult mai puține șanse de a fi jucată decît o piesă bună în cinci personaje.

Dramaturgul gîndește în limitele condiției materiale de care poate dispune. De aici unele dificultăți în plus ale scrisului. Or, știm, teatrele de pretutindeni, și de la noi, caută piese cu decoruri deloc sofisticate și personaje mai puține pentru a putea realiza mai ușor spectacole paralele în fiecare seară un spectacol desfășurîndu-se la sediu, al doilea, uneori și al treilea, în turneu. Suprafața pe care o cuprinde acum un teatru e mult 'mal mare.

Am scris — și din acest motiv — am gîndit inițial sau, prin variante succesive, am ajuns ca acțiunea pieselor mele să se petreacă într-un singur decor, însă micuțuț de complicat. Noaptea marilor speranțe — terminată și gata să urce pe scenă, are un singur decor (camera unei centrale telefonice, cu pupitrul respectiv), și două personaje. Vulturul zboară prea sus, de asemenea, încă nejucată, dar aflată în repertoriul unui teatru — și pe care a publicat-o revista Teatrul în numărul 10 1987 — are decorul unei camere și patru personaje (un bărbat de 45—50 de ani și trei femei). Piesa cea mai recentă, pe care încă o finisez, Mincinosul, are decorul unic al grădinii unui restaurant de vară și zece personaje (5 femei și 5 bărbați).

Am reluat și lucrez intens, fiind încă nemulțumit de primele forme, piesa Vagonul (Trenul) cu paiațe — închinată vieții actorilor, muncii lor, pasiunii lor. Un singur decor (un vagon de tren) și zece actori. Probabil că mai toți colegii mei sînt preocupați de aceleași probleme, făcînd și ei eforturi de întîmpinare a teatrelor din acest punct de vedere.